

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného a odmítl jeho odvolání z výroku o ztrátě práva volebního proti rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 5. dubna 1930, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a přestupkem lehkého uškození na těle podle § 411 tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Odvolání obžalovaného z výroku o ztrátě volebního práva podané teprve 24. dubna 1930 s provedením zmateční stížnosti, v třídenní lhůtě §§ 284, 294 tr. ř. však neopovězené, bylo odmítnouti jako opožděné. Obžalovaný ohlásil jen odvolání do nepodmíněného odsouzení, kteréž nezahrnuje v sobě odvolání z výroku o ztrátě práva volebního, jakž zjevně plyne z toho, že toto upravuje zákon z 15. května 1919, čís. 263 sb. z. a n., ono zákon ze 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.

Čís. 3921.

Opomenutí porotního soudu dáti k eventuální otázce na zabití dodatkovou otázku na nutnou (putativní) sebeobranu a další eventuální otázku na přečin § 335 tr. zák. nemůže působiti na rozhodnutí způsobem obžalovanému nepříznivým (předposl. odst. § 344 tr. ř.), nedošlo-li vůbec k odpovědi na onu eventuální otázku na zabití, ani porotci zodpověděli kladně hlavní otázku na zločin vraždy prosté.

Porotní soud může po případě bez zahájení řízení podle § 331 tr. ř. vynéstí rozsudek, nepřihlížeje k zbytečnému zápornému zodpovězení eventuální otázky.

(Rozh. ze dne 21. srpna 1930, Zm II 170/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci ze dne 14. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák.

Důvody:

Stěžovatel, obžalovaný ze zločinu vraždy prosté na Pavlu F-ovi, doznal u porotního líčení trestný čin, popřel vražedný úmysl a zodpovídal se v podstatě tím, že mu F. dal facku a chtěl ho bít a tu stěžovatel, chtěje se před ním bránit, bodl ho nožem, aniž měl úmysl nepřátelský. V přípravném vyšetřování se doznal, že ho bodl ze zlosti. Porotní soud dal porotcům hlavní otázku podle obžaloby na zločin vraždy prosté, eventuální otázky na zločin zabití a na přestupek opilství, kromě dodatkových otázek, týkajících se pohnutek činu a opilosti. Porota zod-

pověděla kladně otázku hlavní a dodatkovou na pohnutky nízké a nečestné, záporně pak dodatkovou otázku na důvod vylučující trestnost podle § 2 písm. c) tr. zák. (úplné opilství). V důsledku toho odpadlo zodpovědění ostatní otázky eventuální a dodatkové, a porotní soud uznal obžalovaného vinným zločinem podle § 134 tr. zák. Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 344 čís. 6 a 9 tr. ř. Neprávem. Vytýká především porušení předpisu § 319 tr. ř., neboť prý porotní soud opomenul dáti další otázky, které prý měl rovněž podle zodpovídání se stěžovatelova porotcům dáti: zda totiž obžalovaný spáchal čin v I. hlavní otázce uvedený při výkonu spravedlivé nutné obrany z donucení, a dále, zda spáchal čin, maje omylem za to, že jedná ve výkonu nutné obrany, tedy bez zlého úmyslu, nanejvýš bez úmyslu vražedného. Naznačuje tím potřebu dodatkové otázky na trestnost vylučující důvod podle § 2 písm. g) tr. zák., po případě i eventuální otázky ve směru přečinu podle § 335 tr. zák. Tato výtku zmatečnosti není odůvodněná. Je mylný názor zmateční stížnosti, že otázky naznačené stížností měly býti dány k otázce hlavní. Obžalovaný vůbec netvrdil, že, byv F-em ohrožen na životě, považoval za jediné východisko z tohoto nebezpečí F-ovu smrt, a že takto z neodolatelného donucení pojal proti němu vražedný úmysl, a že v tom úmyslu proti němu jednal takovým způsobem, že z toho nastala F-ova smrt. Úmyslné usmrcení člověka, zavraždění ve smyslu § 134 tr. zák. nelze uznati za nutnou sebeobranu proti útokům, které nesměřovaly vůbec proti bezpečnosti života, an podle vlastního zodpovídání se stěžovatelova chtěl ho F. jen bít. To, čeho se obžalovaný dovolává jako podkladu pro nutnou sebeobranu (domněle nutnou sebeobranu), jest proto ve vnitřní spojitosti jen s I. eventuální otázkou na zločin zabití podle § 140 tr. zák., s jiným nepřátelským jednáním obžalovaného proti F-ovi, a mohly otázky stěžovatelem ve zmateční stížnosti naznačené býti proto dány jen jako dodatková a další eventuální k I. otázce eventuální, nikoli však k otázce hlavní. Nabyli-li však porotci přesvědčení o tom, že obžalovaný jednal proti F-ovi v úmyslu, by ho usmrtil, a zodpověděli-li proto kladně hlavní otázku na zločin vraždy prosté, pak případná vadnost otázek, opomenutí porotního soudu dáti porotě k I. eventuální otázce dodatkovou na nutnou (putativní) sebeobranu, jakož i další eventuální na přečin podle § 335 tr. zák., nemohla již působiti na rozhodnutí způsobem obžalovanému nepříznivým (§ 344 tr. ř. předposl. odst.), ano k odpovědi na I. eventuální otázku vůbec ani nedošlo. Pokud se týče důvodu zmatečnosti podle čís. 9 § 344 tr. ř., jest jen podotknouti, že záporným zodpověděním II. eventuální otázky porotci případ § 331 tr. ř. vůbec nenastal. Jednalo se jen o zbytečné zodpovědění této otázky a mohl a měl proto porotní soud bez zahájení řízení podle § 331 tr. ř. vynésti rozsudek, nehledě na zbytečné zodpovědění této otázky. Záporným zodpověděním II. eventuální otázky nestala se tudíž odpověď porotců ani nejasnou, ani neúplnou ani sama sobě odporující, a byla proto zmatečnost i v tomto směru uplatňována neprávem, a jest stížnost i ohledně zmatečnosti podle § 344 čís. 9 tr. ř. bezdůvodna.